

Reisverslag Taizé 2023

Stichting Kruispunt

Maandag 17 april 9:45 uur

Na op de valreep nog twee nietsvermoedende Kruispuntbezoekers overgehaald te hebben om mee te gaan, reden we dan eindelijk met zijn allen de Spoorwegstraat uit, op naar Taizé. Met twee auto's en een gehuurd busje begonnen we aan onze tocht van ruim 800 kilometer richting Frankrijk. Afgezien van de twee avonturiers die op het laatste moment nog waren ingestapt wisten de meeste bezoekers wel ongeveer waar ze aan begonnen: ze waren van te voren ingelicht over wat ze konden verwachten of vorig jaar al een keer met de reis meegegaan. Het werd een week vertoeven in Taizé, een internationale oecumenische kloostergemeenschap, waar we de ontmoeting met de ander en de bezinning in onszelf zijn aangegaan.

Ondanks een verkeerde rijinstructie - waardoor de groep van één auto nog wat andere mooie delen van Frankrijk heeft gezien - verliep de heenreis soepel en kwamen we ongeveer half negen 's avonds aan op bestemming. Een groot deel van de groep kon zich meteen gaan nestelen in de barakken en de rest zette hun tentjes op in het gras. Eenmaal geïnstalleerd werden we welkom geheten door een aantal vrijwilligers van Taizé. We kregen een plattegrondje van het terrein, het weekprogramma en een uitleg van de huisregels die gelden in de gebouwen en op het terrein overhandigd. Het ging dan eindelijk beginnen! In de lucht hing echter vooral nog toegeslagen moeheid van de lange reis... eerst maar eens de ogen sluiten.

De eerste dag dat we de ochtendzons in Taizé mochten bewonderen begon vroeg met een gebed om kwart over acht. Dit is het standaard programma in de gemeenschap: elke dag is er een ochtend-, middag- en avondgebed. Die vinden plaats in de grote kerk waar de broeders en alle bezoekers samenkomen om te bidden en zingen. Ook is er altijd een moment van stilte om het gebed tot je te laten komen of om te zoeken naar innerlijke rust. In onze groep vond de één deze gebedsvieringen fantastisch, de ander wat minder. Sommigen kozen er dan ook voor om toch nog even de ogen te sluiten wanneer de kerkklokken luidden. Soms kwamen we na het gebed nog even checken bij deze uitslapers, waar we gelukkig af en toe werden gerustgesteld met de woorden '*I prayed in bed!*' Het bezoeken van de kerk was tijdens de reis

geheel vrijwillig, en sommigen uit onze groep kozen ervoor niet (altijd) mee te doen met bidden. Zij konden tijdens de gebeden hun eigen ding doen.

Er waren ook mensen in onze groep die de kerkdiensten als een ware spirituele reis ervaarden, van het zingen tot aan het knielen bij het kruis. Uiteindelijk begonnen er een aantal zichzelf af te vragen of een leven als vrijwilliger of broeder in Taizé misschien wel wat voor hen was. Bij de vraag of de reis was wat hij ervan verwacht had, antwoordde een enthousiaste Kruispuntbezoeker: 'Nee, het is veel beter dan ik had verwacht.' Een ander gaf aan elke dag alleen maar blijer te worden. Nog iemand anders leek het ook wel een mooi idee te vinden om vrijwilliger te worden in Taizé, en kreeg zelfs de kriebels om vader te worden toen hij in de kerk naast een gezin met kinderen zat. De gebedsvieringen hebben van alles los weten te maken.

Een ander onderdeel van het dagelijkse programma in Taizé zijn de Bijbelintroductions na het ontbijt. Hier vertellen de broeders aan groepen jongeren en volwassenen over stukjes tekst uit de Bijbel, waarna er in groepjes uiteen kan worden gegaan om samen persoonlijke ervaringen, vragen of inzichten uit te wisselen. Een aantal van ons hebben in deze groepjes gelijkgestemden kunnen vinden, hoewel de meeste mensen uit onze groep ervoor kozen deze Bijbellezingen niet te volgen. Tegen het einde van reis hebben zijn er wel telefoonnummers uitgewisseld met andere Taizégangers van over de hele wereld, en misschien zelfs wel vriendschappen gesloten.

Aanhakend op dagelijkse routines tijdens de reis: bijna elke avond na het laatste gebed gingen we met (een deel van) de groep naar café Oyak voor een drankje, snacks en wat gezelligheid. Daar bespraken we meestal de inzichten die we hadden opgedaan die dag, of pakten we deze rustmomentjes om een spelletje te spelen. De favoriet was 'Weerwolven', waar we elkaar steeds te slim af zijn geweest en flink hebben gelachen.

Op de derde dag was iemand uit de groep jarig, dus hadden we taart gehaald met sterretjes om dat te vieren. Tijdens het ontbijt hadden we met zijn allen gezongen en werd de jarige job gevraagd wat hij het liefste zou doen die dag. 'Frankrijk verkennen buiten Taizé om,' was het antwoord, en dat kwam goed uit, want we hadden nog een wandeling op de planning staan! Na het ochtendgebed, een sessie yoga, lunch en onze dagelijkse, nobele taak van het poetsen van de wc's vertrokken we met de auto's en het busje naar Mont Saint-Romain. Met zijn allen

zijn we de berg opgeklommen en hebben we vanaf het puntje van de berg Taizé kunnen bekijken. We hebben prachtig uitzicht gehad en elkaar fysiek en mentaal ondersteund de berg op. Er zijn ook spanningen, frustraties en woede voelbaar geweest tijdens de tocht, maar eenmaal de top bereikt te hebben sloeg de vermoeidheid toe en stapte iedereen weer uitgeblust de auto in, terug naar Taizé.

En na al deze indrukwekkende ervaringen zat het er weer bijna op. Ter afsluiting van onze Franse belevenis zijn we op zaterdag met zijn allen uiteten geweest in een Italiaans restaurant in Cluny. Het weer was grijs en regenachtig, maar dat kon de pret niet drukken. Toen we het restaurant nog niet binnen mochten omdat we een half uur te vroeg waren, besloten we maar om te beginnen met een toetje uit een patisserie een stukje verderop. Met onze magen stiekem al behoorlijk vol hebben we samen alsnog dik genoten van de pizza's, pasta's en biefstukken die werden geserveerd. De begeleiding had ook nog een verrassing voor iedereen die mee was gekomen op reis: ze hadden voor ieder een klein kaartje geschreven met een persoonlijke boodschap, samen met een kettinkje met het Taizékruisje eraan. Zo heeft iedereen ook een fysieke herinnering aan de reis met elkaar.

Zondagochtend pakten we in en vertrokken we na het ontbijt weer richting Kruispunt. De lange terugreis hebben we dragelijk kunnen maken met veel geklets, een paar dutjes, maar vooral door keihard mee te zingen met Nederlandse hits in de bus. Eenmaal geparkeerd voor Kruispunt werden de koffers en tassen uitgeladen en zwaaiden we elkaar uit; terug naar de normale gang van zaken.

Wat de reis precies heeft opgebracht is voor iedereen anders geweest. Of het nou gaat om een verdiepende relatie met God, een nieuwe start om te proberen af te kicken, de realisatie dat een structuur hebben in de dag prettig is, een beenblessure die verminderd is door de rust, een familiewens, of het besef dat je toch liever in Arnhem was gebleven; iedereen die mee was gegaan op deze reis is onmisbaar geweest. Het mooiste was misschien wel gewoon om dit met elkaar te hebben mogen beleven.

Opnieuw moeten aarden in Arnhem na een intensieve reis zoals deze is niet niks. Voor sommige Kruispuntbezoekers is na een week in een niet-veroordelende omgeving te zitten het lastig om in Arnhem gelijk weer ruzie op straat te zien. Anderen hebben moeite met de terugkeer naar dezelfde sleur als voorheen. Misschien dat dit reisverslag als een blijvende

herinnering kan dienen aan de mooie momenten die beleefd zijn, en aan de voortdurende uitnodiging om elkaar op te komen zoeken bij Kruispunt.

Als afsluiting nog wat fijne herinneringen aan Taizé die nu eenmaal niet in al te veel woorden te vatten zijn: samen eten in het avondzonnetje; stiekem kletsen tijdens het gebed; ijsjes halen in de regen; elkaar de barak uit willen gooien door gesnurk; samen zuinig doen met de enige bus tabak; bibberen in de tentjes; pistoletjes met chocoladerepen in de ochtend; elk mandje met hosties afgaan in de kerk omdat je honger hebt...

Aan iedereen die is meegegaan naar Taizé en die de reis mogelijk heeft gemaakt; heel veel dank voor de onvergetelijke herinneringen!